

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 204/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Bašistom, Štefánikova 8, Poprad, proti postupu Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/222/1992 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní označenom v záhlaví. Súčasne navrhuje, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie 75 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa ako jeden zo žalobcov žalobou doručenou okresnému súdu 1. apríla 1992 domáhal od žalovaného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vydania nehnuteľností podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov. Okresný súd vyzval žalobcov na upresnenie návrhu až v roku 1995, následne vykonával dokazovanie výsluchom svedkov, miestnou obhliadkou a napokon nariadil aj znalecké dokazovanie, pričom do roku 2000 trikrát ustanovil a následne odvolal znalca. K vypracovaniu znaleckého posudku napriek tomu nedošlo. V roku 2001 účastníci konania požiadali o jeho prerušenie z dôvodu prebiehajúcich rokovaní o mimosúdnej dohode o urovnaní. Okresný súd pokračoval v konaní až od roku 2014, keď poveril vypracovaním znaleckého posudku znalecký ústav (štvrtý v poradí), ten po rozhodnutí o povinnosti žalobcov zložiť preddavok na trovy dôkazu vypracoval znalecký posudok v roku 2018. Podľa sťažovateľa

sa počas pandémie konalo iba jediné pojednávanie, následne v rokoch 2021 až 2022 sedem pojednávanií, pričom na poslednom z nich 9. júna 2022 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie. Krajský súd rozsudkom z 31. mája 2024 rozsudok okresného súdu potvrdil. Spis bol po právoplatnom skončení veci uložený do archívu 1. októbra 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ namieta neprimeranú dĺžku napadnutého konania v trvaní 32 rokov, 5 mesiacov a 22 dní, čo predstavuje extrémne prieťahy, ako aj neefektívny postup okresného súdu. Predmetná vec nebola natoľko komplikovaná, aby bolo možné ospravedlniť tridsaťtri rokov trvajúce konanie. K dĺžke napadnutého konania sťažovateľ neprispel svojím správaním, bola spôsobená výhradne postupom okresného súdu, ako aj správaním žalovaného.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenie práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom právoplatne skončenom konaní o vydanie nehnuteľnosti.

5. Vec sťažovateľa bola meritórne rozhodnutá rozsudkom okresného súdu z 9. júna 2022, ktorý bol potvrdený krajským súdom 31. mája 2024. O výške náhrady trov okresný súd nerozhodoval, keďže nárok na ich náhradu nebol priznaný žiadnej zo strán a vo veci nebolo podané ani dovolanie. Spis bol 1. októbra 2024 uložený v archíve.

6. Ústavná sťažnosť doručená ústavnému súdu 25. februára 2025 tak bola podaná zjavne po uplynutí lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže ani ústavnú sťažnosť na prieťahy v konaní nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 28/2020, I. ÚS 366/2021, I. ÚS 191/2022, I. ÚS 167/2023, I. ÚS 87/2025).

7. Nedodržanie zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene (porov. I. ÚS 87/2025, I. ÚS 187/2021).

8. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

9. Zároveň ústavný súd zdôrazňuje, že ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd ju môže odmietnuť aj ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2

ústavy (porov. I. ÚS 34/2024). Preto by bol v prerokovanej veci naplnený aj dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

10. Účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd vymedzil vo svojej skoršej judikatúre tak, že „je ním odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“ (pozri II. ÚS 26/95). Ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (porov. I. ÚS 119/2023, IV. ÚS 41/2025).

11. Na zaužívanú prax, v zmysle ktorej ústavný súd preskúmava sťažnosti na prietahy v konaní, ak napadnuté konania stále prebiehajú pred orgánom zodpovedným za porušenie v čase podania sťažnosti, reaguje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Obluk proti Slovenskej republike (rozsudok z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 61 až 65) a Mazurek proti Slovenskej republike (rozsudok z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

12. Nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľovi, ktorého sťažnosť sa týka konania začatého v roku 1992, bolo z akéhokoľvek relevantného dôvodu zabránené podať ústavnú sťažnosť v čase, keď namietané konanie prebiehalo, ako to vyžaduje prax ústavného súdu.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu